

NAŘÍZENÍ RADY (EU) č. 1259/2010

ze dne 20. prosince 2010,

kterým se zavádí posílená spolupráce v oblasti rozhodného práva ve věcech rozvodu a rozluky

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 81 odst. 3 této smlouvy,

s ohledem na rozhodnutí Rady 2010/405/EU ze dne 12. července 2010, kterým se povoluje posílená spolupráce v oblasti rozhodného práva ve věcech rozvodu a rozluky⁽¹⁾,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru,

v souladu se zvláštním legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Evropská unie si stanovila za cíl zachovávat a rozvíjet prostor svobody, bezpečnosti a práva, ve kterém je zaručen volný pohyb osob. Pro postupné vytváření tohoto prostoru musí Unie přijmout opatření v oblasti justiční spolupráce v občanských věcech s mezinárodním prvkem, zejména pokud je to nezbytné k řádnému fungování vnitřního trhu.
- (2) Podle článku 81 Smlouvy o fungování Evropské unie mají tato opatření zahrnovat zejména opatření pro zajištění slučitelnosti kolizních norem platných v členských státech.
- (3) Komise dne 14. března 2005 přijala zelenou knihu o rozhodném právu a příslušnosti soudů v rozvodových záležitostech. Tato zelená kniha vyvolala rozsáhlé konzultace s veřejností o možných řešeních problémů, které by mohly za současného stavu nastat.

(4) Komise dne 17. července 2006 předložila návrh nařízení, kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 2201/2003⁽²⁾, pokud jde o příslušnost, a zavádějí se pravidla pro rozhodné právo ve věcech manželských.

(5) Rada na zasedání v Lucemburku ve dnech 5. a 6. června 2008 došla k závěru, že ohledně tohoto návrhu nebylo dosaženo jednomyslného postoje a že existují nepřekonatelné překážky, které brání tomu, aby bylo jednomyslnosti dosaženo v daném okamžiku nebo v blízké budoucnosti. Shledala, že cílů návrhu by nebylo možno dosáhnout v přiměřené lhůtě za použití příslušných ustanovení Smluv.

(6) Belgie, Bulharsko, Francie, Itálie, Lotyšsko, Lucembursko, Maďarsko, Malta, Německo, Rakousko, Portugalsko, Rumunsko, Řecko, Slovinsko a Španělsko předložily následně Komisi žádost, v níž uvedly, že hodlají mezi sebou navázat posílenou spolupráci v oblasti rozhodného práva ve věcech manželských. Řecko svou žádost dne 3. března 2010 stáhlo.

(7) Rada přijala dne 12. července 2010 rozhodnutí 2010/405/EU, kterým se povoluje posílená spolupráce v oblasti rozhodného práva ve věcech rozvodu a rozluky.

(8) Podle čl. 328 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie je posílená spolupráce při navázání otevřena všem členskými státy, s výhradou dodržení případných podmínek účasti stanovených povolujícími rozhodnutími. Je jim rovněž otevřena kdykoli, s výhradou dodržení, kromě uvedených podmínek, aktů již přijatých v jejím rámci. Komise a členské státy účastníci se posílené spolupráce dbají na to, aby podporovaly účast co největšího počtu členských států. Toto nařízení by mělo být závazné v celém rozsahu a přímo použitelné pouze v zúčastněných členských státech v souladu se Smlouvami.

(9) Toto nařízení by mělo vytvořit jasný a soudržný právní rámec v oblasti rozhodného práva ve věcech rozvodu a rozluky v zúčastněných členských státech, poskytnout občanům vhodná řešení, pokud jde o právní jistotu, předvídatelnost a pružnost, a zabránit situacím, kdy jeden z manželů požádá o rozvod dříve než ten druhý kvůli tomu, aby se řízení řídilo určitým právem, které považuje za vhodnější pro ochranu svých zájmů.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 189, 22.7.2010, s. 12.

⁽²⁾ Nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti (Úř. věst. L 338, 23.12.2003, s. 1).

- (10) Oblast věcné působnosti a ustanovení tohoto nařízení by měly být slučitelné s nařízením (ES) č. 2201/2003. Toto nařízení by se však nemělo vztahovat na prohlášení manželství za neplatné.
- Toto nařízení by se mělo vztahovat pouze na zrušení nebo uvolnění manželského svazku. Právo stanovené kolizními normami tohoto nařízení by se mělo vztahovat na důvody k rozvodu a rozluce.
- Předběžné otázky, jako je právní způsobilost a platnost manželství, a otázky, jako jsou majetkové důsledky rozvodu nebo rozluky, jméno, rodičovská odpovědnost, vyživovací povinnosti nebo případná jiná dodatečná opatření, by měly být stanoveny kolizními normami platnými v daném zúčastněném členském státě.
- (11) Za účelem jasného vymezení územního rozsahu působnosti tohoto nařízení je třeba určit členské státy, které se účastní posílené spolupráce.
- (12) Toto nařízení by mělo být univerzální povahy, což znamená, že jeho jednotné kolizní normy by měly být schopny určit právo zúčastněného členského státu, nezúčastněného členského státu nebo státu, který není členem Evropské unie.
- (13) Toto nařízení by se mělo použít bez ohledu na povahu soudu, který se řízením zabývá. Za soud příslušný k zahájení řízení by měl být případně považován soud podle nařízení (ES) č. 2201/2003.
- (14) Aby se manželům poskytla možnost zvolit rozhodné právo, k němuž mají úzkou vazbu, nebo, neučiní-li volbu, aby se toto právo použilo na jejich rozvod nebo rozluku, mělo by se toto právo použít i v případě, že není právem zúčastněného členského státu. V případě, že je určeno právo jiného členského státu, by mohla soudům při zjišťování obsahu cizího práva napomáhat síť vytvořená rozhodnutím Rady 2001/470/ES ze dne 28. května 2001 o vytvoření Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci⁽¹⁾.
- (15) Zvýšení mobility občanů vyžaduje jednak větší flexibilitu a jednak větší právní jistotu. Aby toto nařízení odpovídalo uvedenému cíli, mělo by posílit autonomii stran ve věcech rozvodu a rozluky a ponechat jim při jejich rozvodu nebo rozluce určitou možnost volby rozhodného práva.
- (16) Manželé by měli mít možnost zvolit právo země, k níž mají zvláštní vazby, nebo právo místa soudu jako rozhodné právo pro rozvod a rozluku. Právo, které manželé zvolí, musí být v souladu se základními právy uznanými ve Smlouvách a v Listině základních práv Evropské unie.
- (17) Je důležité, aby manželé před určením rozhodného práva měli přístup k aktuálním informacím o zásadních aspektech vnitrostátních právních předpisů, právních předpisů Unie a postupech ve věcech rozvodu a rozluky. Pro zajištění takového přístupu ke vhodným a kvalitním informacím Komise tyto informace pravidelně aktualizuje v internetovém informačním systému určeném veřejnosti, který byl vytvořen rozhodnutím 2001/470/ES.
- (18) Zasvěcená volba obou manželů je hlavní zásadou tohoto nařízení. Každý z manželů by měl přesně vědět, jaké jsou právní a společenské důsledky volby rozhodného práva. Možnost zvolit rozhodné právo po vzájemné dohodě by neměla být na újmu práv a rovných možností obou manželů. V tomto ohledu by si soudci v zúčastněných členských státech měli být vědomi důležitosti zasvěcené volby obou manželů ohledně právních důsledků dohody o volbě rozhodného práva.
- (19) V zájmu zajištění právní jistoty a lepšího přístupu ke spravedlnosti by pravidla pro materiální a formální platnost právních úkonů měla být stanovena tak, aby usnadňovala zasvěcenou volbu manželů a aby byla respektována jejich dohoda. Pokud jde o formální platnost, měly by být vytvořeny určité záruky pro to, aby si manželé uvědomili důsledky své volby. Dohoda o volbě rozhodného práva by přinejmenším měla být vyhotovena písemně, datována a podepsána oběma stranami. Pokud však právo zúčastněného členského státu, v němž mají oba manželé v okamžiku uzavření dohody své obvyklé bydliště, stanoví dodatečné formální požadavky, je třeba tyto požadavky splnit. Tyto dodatečné formální požadavky mohou například existovat v zúčastněném členském státě, v němž je dohoda součástí manželské smlouvy. Pokud v okamžiku uzavření dohody mají manželé své obvyklé bydliště v různých zúčastněných členských státech, které stanoví různé formální požadavky, bylo by postačující, kdyby byly splněny formální požadavky jednoho z těchto států. Pokud v okamžiku uzavření dohody má pouze jeden z manželů své obvyklé bydliště v zúčastněném členském státě, který stanoví dodatečné formální požadavky, je třeba tyto požadavky splnit.
- (20) Dohodu o určení rozhodného práva by mělo být možno uzavřít a měnit nejpozději v okamžiku zahájení řízení u soudu, nebo dokonce i v průběhu soudního řízení, pokud tak stanoví právo místa soudu. V tomto případě by mělo stačit, aby soud toto určení zaprotokoloval v souladu s právem místa soudu.

(1) Úř. věst. L 174, 27.6.2001, s. 25.

- (21) Pro případ, že nedojde k volbě rozhodného práva, a v zájmu zaručení právní jistoty a předvídatelnosti a zabránění tomu, aby jeden z manželů požádal o rozvod dříve než ten druhý kvůli tomu, aby se řízení řídilo určitým právem, které považuje za vhodnější pro ochranu svých zájmů, by toto nařízení mělo stanovit harmonizované kolizní normy na základě žebříčku hraničních určovatелů založených na existenci úzké vazby mezi manželi a dotyčným právem. Tyto hraniční určovatele by měly být vybrány tak, aby zajistily, že řízení ve věcech rozvodu nebo rozluky se řídí právem, k němuž mají manželé úzkou vazbu.
- (22) Pokud toto nařízení odkazuje v zájmu uplatnění práva určitého státu na státní příslušnost jakožto na hraniční určovatel, měla by být otázka řešení případů vícenásobné státní příslušnosti přenechána vnitrostátnímu právu při plném respektování obecných zásad Evropské unie.
- (23) V případě zahájení řízení, jehož cílem by bylo změnit rozluky na rozvod a kdy by si strany nevolily rozhodné právo, by se na rozvod mělo použít právo, které se použilo v případě rozluky. Tato kontinuita by u obou stran přispěla k předvídatelnosti a posílila by právní jistotu. Pokud však právo, které bylo použito na rozluky, neupravuje změnu rozluky na rozvod, měl by se rozvod při neexistenci volby práva stranami řídit kolizními normami. To by nemělo bránit manželům usilovat o rozvod na základě jiných pravidel tohoto nařízení.
- (24) V určitých situacích by však mělo být přesto použito právo státu místa soudu, u něhož bylo řízení zahájeno, zejména v případě, kdy rozhodné právo neupravuje rozvod, nebo kdy rozhodné právo jednomu z manželů nezajišťuje rovný přístup k rozvodu nebo rozluce z důvodu jeho pohlaví. Tím by však nemělo být dotčeno ustanovení o veřejném pořádku.
- (25) Důvody veřejného zájmu by za výjimečných okolností měly soudům členských států umožnit, aby neuplatnily některé ustanovení cizího práva v případě, kdy by to bylo zjevně v rozporu s veřejným pořádkem státu, jehož soud ve věci rozhoduje. Soudy by nicméně neměly mít možnost použít výhradu veřejného pořádku k tomu, aby vyloučily některé ustanovení práva jiného státu, pokud by to odporovalo Listině základních práv Evropské unie, zejména jejímu článku 21, který zakazuje jakoukoli diskriminaci.
- (26) Pokud toto nařízení odkazuje na skutečnost, že právo zúčastněného členského státu, u jehož soudu bylo zahájeno řízení, rozvod neupravuje, mělo by se to vykládat tak, že právo tohoto členského neobsahuje institut rozvodu. V takovém případě by soud neměl být povinen rozvést manželství na základě tohoto nařízení.
- Pokud toto nařízení odkazuje na skutečnost, že právo zúčastněného členského státu, u jehož soudu bylo zahájeno řízení, nepovažuje pro účely rozvodového řízení příslušný sňatek za platný, mělo by se to mimo jiné vykládat tak, že podle práva tohoto členského státu tento sňatek neexistuje. V takovém případě by soud neměl být povinen rozvést nebo rozloučit manželství na základě tohoto nařízení.
- (27) Protože v některých státech a zúčastněných členských státech existují vedle sebe dva nebo více právních systémů nebo souborů pravidel týkajících se otázek, které upravuje toto nařízení, je zapotřebí stanovit, v jaké míře se toto nařízení použije v rámci různých územních jednotek těchto států a zúčastněných členských států nebo na různé kategorie osob v těchto státech a zúčastněných členských státech.
- (28) Neexistují-li pravidla pro určení rozhodného práva, měly by strany při volbě práva státu, jehož je jedna ze stran státním příslušníkem, a skládá-li se tento stát z více územních jednotek, z nichž každá má vlastní právní systém nebo soubor pravidel upravující rozvod, zároveň uvést právo územní jednotky, na němž se dohodly.
- (29) Jelikož cílů tohoto nařízení, totiž posílení právní jistoty, předvídatelnosti a pružnosti v mezinárodních řízeních v manželských věcech, a tudíž usnadnění volného pohybu osob uvnitř Unie, nemůže být uspokojivě dosaženo členskými státy, a může jich být proto z důvodu rozsahu a účinků tohoto nařízení lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření, případně v rámci posílené spolupráce, v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je k dosažení těchto cílů nezbytné.
- (30) Toto nařízení ctí základní práva a dodržuje zásady uznané Listinou základních práv Evropské unie, a zejména jejím článkem 21, který zakazuje jakoukoli diskriminaci založenou zejména na pohlaví, rase, barvě pleti, etnickém nebo sociálním původu, genetických rysech, jazyku, náboženském vyznání nebo přesvědčení, politických názorech či jakýchkoli jiných názorech, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, narození, zdravotním postižení, věku nebo sexuální orientaci. Soudy zúčastněných členských států by při uplatňování tohoto nařízení měly tyto práva a zásady dodržovat,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

OBLAST PŮSOBNOSTI, VZTAH K NAŘÍZENÍ (ES) č. 2201/2003, DEFINICE A UNIVERZÁLNÍ POUŽITELNOST

Článek 1

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se vztahuje na rozvod a rozluky v situacích, kdy dochází ke kolizi právních předpisů.

2. Toto nařízení se nepoužije na následující otázky, i když vystanou pouze jako předběžná otázka v souvislosti s řízením o rozvodu nebo rozluce:

- a) právní způsobilost fyzických osob;
- b) existence, platnost nebo uznání manželství;
- c) prohlášení manželství za neplatné;
- d) jméno manželů;
- e) majetkové důsledky manželství;
- f) rodičovská odpovědnost;
- g) vyživovací povinnosti;
- h) svěřenství nebo dědění.

Článek 2

Vztah k nařízení (ES) č. 2201/2003

Toto nařízení nemá vliv na uplatňování nařízení (ES) č. 2201/2003.

Článek 3

Definice

Pro účely tohoto nařízení:

- 1) „zúčastněným členským státem“ se rozumí členský stát, který se účastní posílené spolupráce v oblasti rozhodného práva ve věcech rozvodu a rozluky na základě rozhodnutí 2010/405/EU nebo na základě rozhodnutí přijatého v souladu s čl. 331 odst. 1 druhým nebo třetím pododstavcem Smlouvy o fungování Evropské unie;

- 2) pojem „soud“ zahrnuje všechny orgány zúčastněných členských států příslušné k rozhodování ve věcech, které spadají do oblasti působnosti tohoto nařízení.

Článek 4

Univerzální použitelnost

Právo určené tímto nařízením se použije i v případě, že není právem zúčastněného členského státu.

KAPITOLA II

JEDNOTNÁ PRAVIDLA OHLEDNĚ ROZHODNÉHO PRÁVA VE VĚCÍCH ROZVODU A ROZLUKY

Článek 5

Volba rozhodného práva stranami

1. Manželé se mohou dohodnout, že si pro rozvod a rozluky zvolí rozhodné právo, jedná-li se o některé z následujících práv:

- a) právo státu, v němž mají manželé v době uzavření dohody obvyklého bydliště, nebo
- b) právo státu, v němž měli manželé poslední obvyklé bydliště, pokud zde v době uzavření dohody jeden z nich ještě bydlí, nebo
- c) právo státu, jehož je jeden z manželů v době uzavření dohody státním příslušníkem, nebo
- d) právo místa soudu.

2. Aniž je dotčen odstavec 3, dohodu určující rozhodné právo je možné uzavřít a změnit kdykoliv, nejpozději však do okamžiku zahájení řízení u soudu.

3. Pokud tak stanoví právo místa soudu, mohou manželé rovněž určit rozhodné právo před soudem v průběhu řízení. V tomto případě soud toto určení uvede do zápisu v souladu s právem místa soudu.

Článek 6

Souhlas a materiální platnost

1. Existence a platnost dohody o volbě práva nebo některého jejího ustanovení se určuje podle práva, které by se na základě tohoto nařízení použilo, kdyby dohoda nebo její ustanovení byly platné.

2. Vyplývá-li však z okolností, že by nebylo přiměřené určovat účinky chování jednoho z manželů podle práva uvedeného v odstavci 1, může se tento z manželů za účelem zjištění, že neprojevil souhlas, odvolat na právo země, v níž má v okamžiku zahájení řízení u soudu své obvyklé bydliště.

Článek 7

Formální platnost

1. Dohoda uvedená v čl. 5 odst. 1 a 2 musí být vyhotovena písemně, datována a podepsána oběma manželi. Písemné formě jsou rovnocenná veškerá sdělení elektronickou cestou, která umožňují trvalý záznam dohody.

2. Pokud však právo zúčastněného členského státu, v němž mají oba manželé své obvyklé bydliště v době uzavření dohody, stanoví pro tento druh dohody dodatečné formální požadavky, tyto požadavky se uplatní.

3. Pokud v okamžiku uzavření dohody mají manželé své obvyklé bydliště v různých zúčastněných členských státech a pokud práva těchto států stanoví různé formální požadavky, je dohoda formálně platná, splňuje-li požadavky stanovené právem jednoho z těchto států.

4. Pokud v okamžiku uzavření dohody má pouze jeden z manželů své obvyklé bydliště v zúčastněném členském státě a pokud tento stát stanoví pro tento druh dohody dodatečné formální požadavky, tyto požadavky se uplatní.

Článek 8

Rozhodné právo v případě, že je strany nevolí

V případě, že nedojde k volbě podle článku 5, řídí se rozvod a rozlučka právem státu:

- a) v němž mají manželé obvyklé bydliště v okamžiku zahájení řízení u soudu, nebo popřípadě
- b) v němž měli manželé poslední obvyklé bydliště, pokud k ukončení pobytu nedošlo dříve než rok před zahájením řízení u soudu a jeden z manželů v tomto státě pobývá ještě v okamžiku zahájení řízení u soudu, nebo popřípadě
- c) jehož státní příslušnost mají oba manželé v okamžiku zahájení řízení u soudu, nebo popřípadě
- d) u jehož soudu bylo zahájeno řízení.

Článek 9

Změna rozlučky na rozvod

1. V případě změny rozlučky na rozvod a nedohodnou-li se strany v souladu s článkem 5 jinak, je rozhodným právem pro rozvod právo, které bylo použito na rozlučku.

2. Pokud však právo, které bylo použito na rozlučku, změnu rozlučky na rozvod neupravuje, použije se článek 8, nedohodnou-li se strany v souladu s článkem 5 jinak.

Článek 10

Použití práva místa soudu

Jestliže rozhodné právo podle článků 5 nebo 8 neupravuje rozvod nebo jednomu z manželů nezajišťuje rovný přístup k rozvodu nebo rozluce z důvodu jeho pohlaví, použije se právo místa soudu.

Článek 11

Vyloučení zpětného a dalšího odkazu

Stanoví-li toto nařízení použití práva některého státu, rozumí se tím právní předpisy platné v tomto státě, s výhradou pravidel mezinárodního práva soukromého.

Článek 12

Veřejný pořádek

Použití ustanovení práva určeného podle tohoto nařízení lze odmítnout pouze tehdy, je-li toto použití zjevně neslučitelné s veřejným pořádkem státu místa soudu.

Článek 13

Rozdíly ve vnitrostátním právu

Nic v tomto nařízení nezavazuje soudy zúčastněného členského státu, jehož právo neupravuje rozvod nebo nepovažuje pro účely rozvodového řízení dotyčné manželství za platné, manželství rozvést na základě tohoto nařízení.

Článek 14

Státy se dvěma nebo více právními systémy - kolize právních norem z hlediska územního

Je-li stát tvořen více územními jednotkami, z nichž každá má svůj vlastní právní systém nebo soubor pravidel upravujících věci, na něž se vztahuje toto nařízení:

- a) každý odkaz na právo tohoto státu se pro účely určení rozhodného práva podle tohoto nařízení považuje za odkaz na platné právo příslušné územní jednotky;
- b) každý odkaz na obvyklé bydliště v tomto státě se považuje za odkaz na obvyklé bydliště v územní jednotce;
- c) každý odkaz na státní příslušnost se vztahuje k územní jednotce určené právem tohoto státu, nebo neexistují-li příslušná pravidla, k územní jednotce zvolené stranami, nebo nedojde-li k volbě, k územní jednotce, ke které má jeden z manželů nebo oba manželé nejužší vazbu.

Článek 15

Státy se dvěma nebo více právními systémy - kolize právních norem z hlediska osobního

V souvislosti se státem, ve kterém dva nebo více právních systémů nebo souborů pravidel použitelných pro různé kategorie osob upravují věci, na něž se vztahuje toto nařízení, se odkazem na právo tohoto státu rozumí odkaz na právní systém, který je určen platnými pravidly tohoto státu. Neexistují-li taková pravidla, použije se právní systém nebo soubor pravidel, k němuž má jeden z manželů nebo oba manželé nejužší vazbu.

Článek 16

Nepoužití tohoto nařízení v případě vnitrostátní kolize právních norem

Zúčastněný členský stát, v němž se na věci, na něž se vztahuje toto nařízení, použijí rozdílné právní systémy nebo soubory pravidel, nemá za povinnost použít toto nařízení v případě kolizí právních norem vzniklých výlučně mezi těmito rozdílnými právními systémy nebo soubory pravidel.

KAPITOLA III

JINÁ USTANOVENÍ

Článek 17

Informace poskytované zúčastněnými členskými státy

1. Zúčastněné členské státy sdělí Komisi do 21. září 2011 své případné vnitrostátní předpisy týkající se:

- a) formálních požadavků týkajících se dohod o volbě rozhodného práva podle čl. 7 odst. 2 až 4 a
- b) možnosti určit rozhodné právo podle čl. 5 odst. 3.

Zúčastněné členské státy uvědomí Komisi o veškerých následných změnách těchto předpisů.

2. Komise zveřejní informace sdělené v souladu s odstavcem 1 za použití odpovídajících prostředků, zejména prostřednictvím internetových stránek Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci.

Článek 18

Přechodná ustanovení

1. Toto nařízení se vztahuje pouze na soudní řízení zahájená a na dohody podle článku 5 uzavřené po 21. červnu 2012.

Dohody o volbě rozhodného práva uzavřené před 21. červnem 2012 jsou rovněž platné, pokud jsou v souladu s články 6 a 7.

2. Tímto nařízením nejsou dotčeny dohody o volbě rozhodného práva uzavřené v souladu s právem zúčastněného členského státu, u jehož soudu bylo zahájeno řízení před 21. červnem 2012.

Článek 19

Vztah ke stávajícím mezinárodním úmlouvám

1. Aniž jsou dotčeny povinnosti zúčastněných členských států podle článku 351 Smlouvy o fungování Evropské unie, není tímto nařízením dotčeno použití mezinárodních úmluv, jejichž stranou je jeden nebo více zúčastněných členských států ke dni přijetí tohoto nařízení nebo ke dni přijetí rozhodnutí podle čl. 331 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie a které stanoví kolizní normy ve věcech rozvodu nebo rozluky.

2. Toto nařízení má však mezi zúčastněnými členskými státy přednost před úmlouvami uzavřenými výlučně mezi dvěma nebo více z nich v rozsahu, v jakém se tyto úmluvy týkají záležitostí upravených tímto nařízením.

Článek 20

Ustanovení o přezkumu

1. Do 31. prosince 2015 a poté každých pět let předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování tohoto nařízení. Ke zprávě se případně připojí návrhy na úpravu tohoto nařízení.

2. Zúčastněné členské státy sdělí za tímto účelem Komisi příslušné údaje týkající se uplatňování tohoto nařízení jejich soudy.

Použije se ode dne 21. června 2012, s výjimkou článku 17, který se použije ode dne 21. června 2011.

KAPITOLA IV

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 21

Vstup v platnost a použitelnost

Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Pro zúčastněné členské státy, které se účastní posílené spolupráce na základě rozhodnutí přijatého v souladu s čl. 331 odst. 1 druhým nebo třetím pododstavcem Smlouvy o fungování Evropské unie, se toto nařízení použije ode dne uvedeného v daném rozhodnutí.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v zúčastněných členských státech v souladu se Smlouvami.

V Bruselu dne 20. prosince 2010.

Za Radu
předsedkyně
J. SCHAUVLIEGE